

Số 6

0\$03

TÔ - QUYÊN

ĐÓN XEM :

Giang-Nam Kiếm-Hiệp

Truyện rất mới, văn rất vui, tranh rất đẹp. Ai cũng nên đọc
giá đặc biệt 0\$01 16 trang.

8° 2305

Quyên, uھر hồi trên đã nói, sau khi sa vào cảnh tuyệt địa, nàng chỉ đành ngồi đợi chết, chứ còn biết làm thế nào nữa ! Nhưng... cô-nhân đã nói : « hy vọng là ngọn đèn tắt sau cùng, trong lòng người ta ! » Cô hãy còn sống được phút nào, cô hãy còn loay-hoay đi lại quanh hầm, cô bóp óc bởi tâm thử xem họa may còn kể gì ra thoát được chăng ?

Bỗng sực nhớ đến thanh gươm bên sườn, cô mừng rỡ tự nói :

— Nếu cửa hầm làm bằng gỗ mỏng thì ta còn có thể dùng mũi gươm mà khoét giần ra được.

Nhưng khi sờ thấy cửa che bằng gỗ lim liền phiến lại có nẹp sắt chẳng-chặt như phen cài. Quyên bỗng vứt gươm đi, thở dài một hơi tuyệt vọng mà rằng :

— Thế là ngọn đèn hy-vọng cuối cùng nay lại tắt nốt !

Nàng ngồi tựa vào ván cửa, rán mắt nhìn vào cảnh tối om. Tưởng tượng như đương nằm trong chiếc quan tài, bị vùi sâu dưới ba thước đất vậy. Bỗng thấy trong cảnh hắc-ám, lần-lần như thấy một thứ ánh sáng mơ-màng huyền-ảo, như thực như hư ! Nhìn lâu bỗng thấy vô-số những bóng tờ mờ như bình người. Những bóng quái-dị ấy, cứ thấy chập-chờn như đi như lại, như gần như xa, ... Dưới ánh sương khói mơ màng, Quyên nhận rõ thấy toàn những hạng đầu trâu mặt ngựa, có mỏ có sừng, ... chúng đương chập-chờn nhẩy-nhót quanh một bộ xương người ! bộ xương ấy khoác cái áo đen, tay cầm lưỡi liềm giải vượt ; ghé góm hơn nữa, là bộ xương ấy cũng lắc-lư cử động được như người sống vậy ...

Quyên thấy bộ xương ma ấy cứ lần lần tiến lại gần, nàng kinh hãi lạnh toát cả người, mơ hồ như mình đã đoạn tuyệt với Thế-gian, mà sa lạc vào cảnh Diêm-La địa-phủ mất rồi !

Thấy bộ xương kia, dơ hai cánh tay toàn xương ra như muốn quờ đón lấy nàng. ... Nàng bỗng thét lên một tiếng dữ dội. Tức thì đàn ma quái biến mất, trả lại cho nàng cái cảnh tối tăm mù mịt như lúc mới vào. Quyên bật cười nói :

— Cái nhãn-quang con người ta thật là một cái sân-khấu rất huyền-ảo ly-kỳ : hễ óc mình tưởng tượng thế nào là nó có thể biểu-diễn ngay như thế ấy được. Nầy mình tưởng tượng đến ma quỷ, tử-thần. . . thì tự nhiên một vị tử-thần sách liêm, mà mình thường vẫn quen mặt đã lữa ở trên các sách các báo, hiển hiện ngay ra ! . . . Nhưng, giờ ta đã an thần định chí, biết rằng ở đời không làm gì có yêu ma, thì. . . thôi, còn có nhìn thấy gì nữa đâu !

Thốt nhiên nghe thấy một sự, khiến nàng phải ngơ-ngác rất mình ! Nàng thấy, ở dưới chỗ nàng ngồi, hình như có tiếng nước chảy róc-rách. . . Nàng dương cả ngũ quan mà nghe lại, thì, thật quả không lầm ! rõ ràng có tiếng nước chảy dưới đáy hầm thật !

— Có nước chảy tất có cống thông ra sông ! May ra ta có thể thoát ra được, nếu mà ta tìm thấy miệng cống !

Nàng lấy chuỗi gươm gõ thử xuống nền, thì biết có một chỗ đất rỗng. Dùng mũi gươm khơi nạy hồi-lâu, mới lấy lên được một viên gạch. Đào sâu chừng một thước rưỡi, quả nhiên tới một luồng cống rất lớn ; nước tuy chỉ vơi độ nửa phần cống, nhưng chảy siết . . . Nàng nghĩ thầm :

— Không biết cái cống này phát nguyên từ đâu ? Thoát ra đâu ? và mục-dích làm ra để lợi dụng việc gì ? . . . Nếu ta mạo-hiểm chui xuống, nhờ gặp rãnh rết thường-luồng cản chết thì làm thế nào ? Nhưng, ngồi lại trong hầm rồi tất cũng đói khát hoặc ngạt hơi mà chết. Bất nhược trong khi hơi sức còn cường kiện, ta cứ thử liều . . . xem sao !

Nàng cài gươm vào sườn, thắt buộc gọn ghẽ, rồi búi lấy miệng cống ròng hai chân xuống trước. Sau khi hai chân đã đứng xuống nước, nàng bèn buông tay . . . «ùm» ! . . . Một tiếng, âm-hưởng vang đi thật giải, đủ biết luồng cống ản đi xa lắm, Nước cống thơm tho sạch-sẽ và chỉ sâu đến ngang thắt lưng. Nàng biết rằng đi ngược giòng nước sẽ bị nhọc mệt lắm, nên nàng cứ xuôi giòng nước mà lần đi. Đi chừng được nửa dặm,

bống nhìn thấy trước mặt có một tia sáng lơ-mờ. Biết ngay miệng cống đãy rồi, bất giác nàng mừng rỡ như người tử-tù được tin ân-xá !

Thì quả nhiên miệng cống thông ra một vớ sông rất hườm-hĩnh : lau sậy cây cối, xô chen nhau mọc bạt ngàn như một khu rừng . . . Trong khoảng lan-lách um thùm ấy, lại thấy có một vệt thuyền nhỏ qua lại, thẳng từ đại-giang đi vào. Thấy vậy, nàng hiểu ngay duyên cớ, gật đầu nói thầm :

— Phải rồi ! Cái cống này chính là lối vận tải hóa-vật của bọn giặc cướp trên sông đây ! Nếu vậy thì cũng tốt, cống này tất là một cái kho ngầm dưới đất để chứa những vật ăn cướp. Có lẽ cái kho ấy chính ở dưới găm bệ thờ Tam-bảo cũng không chừng !

Bống nàng rất mình, ngo-ngác nhìn quanh mà rằng :

— Nếu vậy thì . . . nơi miệng cống sung yếu này tất chúng phải cất người canh giữ chứ ! Biết đâu trong khoảnh lau sậy như rừng này, lại không có hai con mắt sáng gườm, đương hau-háu nhìn kỹ sự hành-động của ta hay sao ?

Nghĩ vậy nàng tuốt gươm cầm tay rồi, luôn lách qua các khóm lau sậy mà đi. Khi lên tới đường cái, thấy không sảy biến cớ gì mới được đành dạ.

Nghĩ đến mục vụi trong chùa, nàng bống mảy ngài dựng ngược, mắt phượng đỏ ngầu, nghiêng răng cắn giận. Đã toan lại quanh vào chùa, tìm cho thấy mặt lũ ác-ma ấy mà làm-cổ cả lượt mới thỏa tâm. Song tại nghĩ : Nếu một mình vào liều, nhớ lại mắc cam bấy lượt nữa thì nguy ! Bất nhược hãy quanh về miền Thổ-thần đủ cả bọn Vương-Lương cùng đi thì mới khỏi lo tai vạ bất trắc được.

Bước vào trong miếu, nàng bống thấy bồi-hồi thấp thỏm, trống ngực nầy ran ! . . , chỉ thấy một bầu hiu quạnh, bốn phía hoang lương. Trước sau nào thấy bóng người, ngoài đồng sàn ván chẻ gẫy vứt ngổn-ngang, chỉ còn thấy mấy đồng củi cháy tàn: làn khói xanh hầy còn nghi-ngút tòn theo chiều gió . . .

Tâm hồn Quyên như chết điếng hẫng đi, cứ đờ mắt há mồm đứng ngây ra như phỗng đã !

Không khí trong miếu như bế-tắc không thở được, mà trái-tim hình như cũng tê-liệt không đập nữa !

— Trời ơi ! Hai chàng đã biến đi đâu ? mà sao trong miếu lại hiện ra cảnh tan - hoang tàn-phá thế này ? Hay là cả đôi đã bị

Nàng như thấy ghê lạnh cả người, không dám nói nốt câu nói gở độc ấy. Bỗng nàng cúi nhìn thấy chi-chít những vết giày quân lính, bất giác nàng sợ toát mồ - hôi, ứa nước mắt nghẹn-ngào nói :

— Hối ôi ! hai chàng bị bắt thật rồi ! quân chuy-binh đã dò được tầm hút đuổi kịp vào miếu này mà bắt mất hai người đồng-chí yêu-quý của ta rồi ! . . . Bây giờ đất thấp trời cao, bơ vơ thân gái, biết làm thế nào mà giải nguy cứu nạn cho hai bạn được giờ ? . .

Muốn rõ tin tức đích xác, mà không biết dò-hỏi vào đâu được ! Nàng bỗng nghĩ thầm :

— Bất nhược ta đến phủ Trấn-Giang xem sao ? Nếu quả hai chàng bị bắt thì thế nào chúng cũng giải đi qua đấy và sẽ phải giãn vào xin chữ ký của phủ-quan. Mà phủ quan lại là Tổng đại-nhân, một người bạn đồng-liêu với phụ - thân ta, tất ngài sẽ vui lòng tỏ thực cho biết.

Nghĩ vậy, nàng tạt vào hàng ăn uống qua loa rồi gọi đồ-ngang sang sông.

Gọi chán-chê mới thấy hai tên lái đò ề-oải trèo sang. Thấy nàng có một mình, bèn bóp thật nặng mới chịu cho qua sông. Trong lúc khẩn việc, Quyên cũng đành nuốt giận trả đắt vậy. Tuy nhiên, chúng cũng còn dửng-dĩnh chê-chán mới chịu nhỗ sào cho sang. Sông rộng mênh mông, sóng cồn nước chảy, thuyền phải trèo - chống khó nhọc mới qua được chỗ nước soáy mà ra tới giữa lòng sông.

Thình-linh nghe có tiếng gọi bọn lái đò phải lập tức quay trở lại đã. Quyên tức-giận nói :

— Đã sang quá nửa lòng sông rồi, nếu lại quay lại thì biết đến đời nào mới sang được sông ! Các anh cứ cho tôi sang đã, dù có muốn xin thêm vài tiền tôi cũng bằng lòng.

Bọn lái đò, lắc đầu lè-luối mà rằng :

— Chết, cô ở xa không hiểu biết cái đức - tình của cậu Ấm « Tru-vương » nhà tôi ! Nếu cậu đã bắt quay thuyền lại mà không nghe thì đừng hòng sống với cậu !

Quyên nổi-giận tuốt gươm ra mà rằng :

— Tru-vương của nhà mày đã to lắm thế à ? Mày dám coi Tru-vương nhà mày hơn ta có phải không ?

Ta thách chúng bay thử dám quay mũi thuyền ta xem nào !

Trông thấy lưỡi gươm sáng quắc, bọn lái đò kinh hãi hết hồn. Liền khăn-koản lấy van mà rằng :

— Trăm lạy cô-nương sinh phúc cho chúng con được nhờ ! Cô nương có chậm chút thì giờ cũng không tổn hại gì, chứ nếu không cho thuyền quay lại, bố Tru-vương bố ấy thù mãi, chúng con cũng khó lòng sống nổi với cái bố hung-thần ác quỷ ấy.

Vừa luôn miệng van lơn, vừa cho thuyền quay lại. Quyên thương tình, bèn tra gươm vào vỏ, không nói gì nữa. Nàng liếc mắt trông lên bờ, thấy một công - tử mặt giải thướt như quả bầu, mà rõ nhẵn rõ nhệt như tổ đĩa ! Dưới cặp lông-mày rậm-rì mà ngắn ngắn, nứt ra đôi mắt nhỏ siu như mắt lươn, giá người đứng xa vô-tình, rành bảo rằng cậu ta không có mắt ! Thấy vậy, Quyên lằm bằm nói

— Mặt mũi gì lại quái lạ thế kia ?

Tên lái đò cúi mặt khẽ nói vụng :

— Ấy con mắt chỉ ty-hý như mắt lươn thế mà liếc gái nhanh hơn chớp đấy, cô đừng khinh thường !

Nước da cậu Ấm đã đen, lại phủ ngoài toàn gấm vóc lụa là,

trông càng hiền-lộ đen thui như cột nhà cháy. Cậu cười con ngựa bạch, yên cương bọc gấm, thêu kim-tuyến trông rất đẹp; bên cạnh có 2 cậu lính theo hầu. Hai cậu thật bảnh trai, và cũng như chủ, làm đóm hết sức... Cứ trông cách ăn mặc sa-sĩ của cậu; đủ đoán được rằng: cụ lớn làm quan, chừng cũng chẳng được « thanh-liêm » cho lắm !!!

Thuyền chưa vào tới bến, cậu Ấm đã nổi cơn thịnh-nộ, chửi mắng bọn lái đò không tiếc lời. Chửi không, chưa hả giận, cậu chờ cho thuyền tới, liền nhẩy sả xuống cầm roi ngựa đánh đập bọn này túi bụi. Miệng gắt nghiêng-ngẫu :

— Mày lão à ! mày lão à ! .. này lão ! này hỗn ! này đùng-đỉnh không chịu quay thuyền về ngay !

Cứ mỗi câu lại đánh một roi. Bọn lái đò sợ - hãi nhẩy ùm xuống mặt nước vừa trốn chạy, vừa cãi lại :

— Cậu đánh thì oan chúng con. Chỉ vì lúc đầu cô kia nhất định không cho thuyền quay lại, bởi thế nên mới hóa chậm trễ.

— Đâu ? con bé nào mà dám hỗn lão thế ?

Tuy cậu Ấm đã biết thừa, và đã liếc trộm đến trăm nghìn lượt rồi, nhưng cũng tảng-lờ hỏi thế. Chờ cho bọn lái đò trở tay, cậu mới quay lại .. Bỗng làm bộ sững sốt ngạc-nhiên, nét mặt tức giận đổi ngay ra nét mặt phụng thừa, cổ nhoén một vẻ cười tình mà ôn-tôn hỏi rằng :

— Ủa ! té ra cô-nương này à ! Nếu vậy thì... khách trần đâu dám chấp lời người tiên !... Dám thừa cô-nương tôi đây là thực-thụ Ấm-sinh du học ở đại học-đường... đại học - đường... à à... Lưỡng-Hồ ! (Tìm được chữ Lưỡng-Hồ) cậu có vẻ đặc chí vui cười, con mắt đã nhỏ tit lại, cậu nói tiếp : ... Lưỡng - Hồ, cách giáo-dục ở đây cũng còn soàng, nên định về bẩm mệnh với gia-nghiêm đương nhậm chức Tổng-đốc ở Lưỡng - Giang, để xin đi du-học ngoại-quốc !... Tình cờ phúc-đức làm sao, đi qua đây lại được gặp tiên-tử lâm-trần, thật là vạn hạnh, vạn hạnh ! ... Thưa, cô nương... tôi...

Quyên, từ nãy trông bộ rạng cậu Ấm đã ghét ngon, ghét độc ! khi nghe giọng nói, rõ ra vẻ quan-viên Sở - Khanh, lấu cá, càng thêm khinh-bĩ hết sức ! Nàng nghĩ thầm :

— Trông cái mặt thướt như cái lọ, hiền lộ ra đầy những thớ thịt thô-bĩ thế, thì học hành gì cái đồ mày ! chẳng qua cha mẹ mày bóp cổ dân lành, nên Thượng-đế mới đầy mày vào cửa mà phá tán sản nghiệp, hủy hoại gia thanh, đó thôi !

Thấy cậu Ấm cố uốn-nắn dáng điệu cho thật tình, và đương uốn cái lưỡi luyện-tập đã trơn lừ, tuôn ra những lời phun châu nhả ngọc... Những tưởng rằng, quần áo ấy, danh - giá ấy, miệng-lưỡi ấy... tài nào tiên-nữ chẳng phải rung động trái tim non ! Thình-lình bị Quyên cự lại một lời, khác nào đem thùng nước đá rội vào lưng cậu :

Nàng cau mặt nói một vẻ lạnh lùng mà nghiêm-lệ :

— Tôi với ông là người không quen biết, những chuyện rơm rác ấy không can thiệp gì đến tôi ! . . . Ông muốn hỏi gì tôi thì nói mau lên ! Chứ đừng đem những chuyện nhảm-nhí vu-vơ ấy làm nhor bẩn lỗ tai tôi !

Không ngờ một đứa con gái bơ-vơ một thân, mà dám sỗ-sàng cự-tuyệt với một cậu Ấm đã khét tiếng du-côn một vùng như thế ! Nén cậu kinh-ngạc hết sức, đứng há mồm tròn mắt ngây như phỗng đá hồi lâu. Thẹn quá hoá cău, cậu bỗng bưng-bưng nổi giận hung-hăng khoa chân múa tay mà rằng :

— Ài. . . Ài. . . cái con dĩ non này ! Mày dám buông lời sặc láo với cậu Ấm sở-tại thế à ? Này này, cậu bảo thật cho mà biết : Nếu không chiều theo ý muốn, cậu sẽ vắn cổ mày đi đó !

— Này. . . vắn cổ này ! . . . « bốp bốp ! . . . »

Cậu ấm bị luôn hai cái tát « siếc » cơ-hồ lệch hẳn quai hàm, lờ đom-đóm mắt ra ! . . . Cậu chỉ kịp kêu : « ối ! ối ! » mà nhảy lùi ra, nhưng hai má đã đỏ dừ, mười ngón tay đã hằn nổi lên rồi !

Cậu nổi giận như điên như cuồng ? Phồng mồm chợn mắt quát mắng rằng :

— Ầi. . . Ầi. . . cái con trời đánh thánh vật này ! mày hỗn lão đến thế là cùng ! . . . được lắm ! mày đã muốn chết thì được chết ! Bớ. . . lính đâu !

— Dạ !

Hai tên lính cùng ngbieen rằng quắc mắt nhìn Tổ-Quyên định chỉ chờ lệnh chủ sai một tiếng, là hai cậu xông vào trời gô-tôm cô ả lại ! . . . Vả, trông con bé cũng nhũn-nhoăn hay hay nên hai chú cũng ngứa tay muốn được dịp đung chạm vào mình ngọc của ai kia lắm ! . . . Nào có ngờ đâu, Quyên chỉ là thỏi sắt nung đỏ : trông thì tuyệt trần đẹp dễ, mà sờ đến thì tức khắc bỏng tay !

Thấy cậu Ấm quát trời. Hai chú đồng thanh « dạ » ran một tiếng rồi sấn đến trước mặt Quyên. Thấy nàng vẫn đứng nghiêm-nhiên, hai chú cũng hơi ngần-ngại, một chú toét miệng nói :

— Thế này khi không phải ! Tôi thật kính nể cô em lắm ! Ngặt vì không thể trái lệnh chủ-nhân, thôi thì cô em bằng lòng vậy ! . . .

Vừa nói vừa dơ mười đầu ngón tay « chuỗi mẩn » định quờ vào cái ngực chum-chúm gồ cao của Quyên ! . . . Nàng bỗng quát lên một tiếng :

Bay đừng hỗn !

Vừa nói vừa dơ quyền đánh cho một quyền chúng mặt, máu cam chảy đầy hai lỗ mũi. Tên kia vừa dơ tay bung mặt lại bị luôn một đá vào khuỷu gối, khiến cho hắn ngã lộn nhào xuống sông !

Thấy bạn ngã xuống nước, tên lính thứ hai khiếp sợ, vừa toan chạy trốn, Quyên bỗng túm tóc lôi giật-lại thuận tay tổng luôn một Quyền vào lưng mà rằng :

— Con hòng chạy đâu cho thoát hử con ! Thôi thì cô-nương cũng cho con tắm mát một mẻ

Vừa nói vừa luồn tay vào giáy lưng, sách bỗng người hắn lên

mà quăng một cái thật mạnh, khiến cho cái thuyền chao lệch hẳn đi, mà cậu Ấm cũng bị lộn nhào đầu xuống giòng nước !

May một tay cậu tại biu được mạn thuyền, nên không bị uống nước. Thấy cậu đương thò chân quặp lấy mạn thuyền chực trèo lên. . . Quyên đương mãi nhìn tên lính bị nàng quăng tit đằng xa ; nhìn lại thấy cậu ấm thò chân lên, nàng liền chạy lại chộp ngay lấy, lại dấm vào bàn tay cậu một cái thật mạnh, khiến cậu phải rời tay mà chìm bĩnh xuống nước. Quyên sách ngược hai cẳng cậu, như thể trồng cây chuối ngược ! Cứ chìm cậu xuống nước, sủi bong-bóng lên một lúc lại co ngược lên. Thấy miệng cậu hãy còn cười được, Quyên lại dìm cho cậu uống nước một chập nữa, khiến cho cậu rầy-rua ửng-oảng, trông rất tức cười !

Hồi lâu, bỗng thấy nước sông hoe đỏ. Nàng vội lôi cậu ấm lên thì thấy máu tươi đã chảy ra cả thất khiếu, nằm đờ ra như khúc gỗ rồi. Thôi trừng phạt thế là đủ ! Quyên đề cho cậu nằm yên trong khoang thuyền ! mà hạ lệnh cho hai tên lại phải chở ngay sang sông, nếu chậm thì sẽ bị lấy đầu tức khắc !

Dạ, vâng, rồi rít, hai tên tức khắc phải nhổ sào cho thuyền đi ngay.

Thấy bụng cậu ấm vẫn thoi thóp thở đều, nhưng hai mắt thì đờ như mắt chó giấy, hình như mê-man không biết gì cả. Một tên lái, bỗng ngút-ngoát khóc mà rằng :

— Thế này mới khốn-khổ cho tôi chứ ! đành là sớm mai phải tìm đường bán sới mất thôi ! chớ còn mong gì cái ông Tru-vương kia còn để cho yên lành ở với vợ con được nữa !

Thuyền sang tới bến, Quyên ném cho mấy phân bạc lẻ, rồi nhẩy vọt lên bờ, sách gươm đi thẳng . . . Nàng đi tới phía Trấn-giang, tìm vào bãi yết quan phủ. Ngài thấy là con mồ-côi bạn cũ thì tỏ ý cảm-động lắm, tiếp đãi một cách rất ân-cần tử-tế, và gọi người nhà pha trà, sửa-soạn cơm rượu thiết đãi.

Còn đương nói chuyện, bỗng thấy một tên lính lật đật bước vào . . . Nàng vừa nhìn qua mặt gã, bất-giác kinh-hãi thất-xắc !

Vi, hần nào phải là ai ? Chính là tên lính mà nàng đã quảng xuống giòng sông khi nầy !

Nàng nghĩ thầm :

— Thôi chết rồi ! té ra cậu ấm chính là con « cung » của lão phủ này ! phụ-tử tình-thâm, tài nào lão chẳng bênh con gã mà hại ta ? Rאי quá. vừa rồi ta lại buột miệng hỏi thăm hai nhà cách-mệnh Vương, Lương . . . Nếu bây giờ lão trở mặt, lấy « tư thông cách-đảng » mà làm tội ta, tưởng cũng chẳng khó gì ! . .

Trong khi nàng ngồi, thì lão phủ đã theo tên lính lui vào nhà trong. Khi lão bước ra, Quyên trong nét mặt lão nguội-lạnh hần ngay nàng đi, ngồi hăm-hăm một hồi, rồi cất giọng lạng-nề nghiêm-lệ mà rằng :

— Chà ! Khi nầy ta tưởng cô là con nhà tử-tế. bây giờ ta mới biết rằng : cô chẳng những đã tư-thông với Cách-đảng, lại còn nhập bọn cả với tụi giang--hồ, làm những thủ - đoạn cướp của giết người nữa ! Như vậy thì ta đây là chấp pháp cho dân, không thể nào lại dong túng cho cô làm sự tàn dân hại nước như thế được ! Bận ta ở dưới tuổi vàng dù có thiêng-liêng tất cũng không thể oán-trách sự công-bằng giữ phép của ta được !

Nói đoạn cất tiếng gọi to :

— Lính đâu !

Mười tên lính, chùng đã vâng lệnh quan, nấp sẵn đầu, vừa nghe tiếng gọi chưa rút, đã đồng thanh « dạ » ran mà kéo ồ vào chật phòng.

Phủ-quan điệu giọng bảo Quyên :

— Chính phép thì phải khám cả toàn thân, nhưng cô nương là con gái thì có thể tòng khoan nhất đẳng, chỉ phải khám các túi áo thôi cũng được.

Nói đoạn, quay lại quát lính :

Khám đi !

Vô-phúc cho Quyên làm sao ! Khi khám đến chiếc túi trong

cùng, bỗng thấy một mảnh giấy màu vàng, nhận ra là tờ hộ-chiếu thông-hành của đảng cách-mệnh phát cho nhau, để đi giao thiệp với đảng-viên các tỉnh cho dễ.

Nắm được chứng cứ trong tay rồi, vẻ mừng rỡ của lão phủ hiện hẳn ra sắc mặt! Lão nghiêm giọng bảo viên-đội trưởng:

Đã có án-tích tỏ ra là phạm-nhân, thì chiếu lệ phải cùm xích đem vào giam trong ngục tối, chờ sớm mai sẽ giải nộp tỉnh-đường kết án.

Quyên nghe nói, ruột gan như chết điếng đi, đành phải chia tay cho chúng xích lại chứ biết làm thế nào được nữa.

Ngồi dù trong ngục tối, nàng thở dài nghĩ đến thế-thái nhân-tình mà chán ngán! Vừa đẩy với đẩy, mà đã lá mặt lá trái ngay được! Thật đáng sợ cho tâm địa quân tiểu-nhân!

Đã chán về thế tình đen bạc, tủi thân mình, tuổi mới trắng tròn hoa nở mà đã chải bao phen chìm nổi lênh-đênh, mùi đời đã nếm đủ chua cay mặn chát!... Nghĩ vậy, nàng cũng nhắm mắt mặc liều cho số phận dúi may. Chẳng hơi đâu lo nghĩ làm gì cho mệt!

Đồng hồ thông thả buông chín tiếng lừng lờ, nàng bỗng thấy lách-tách tiếng mở khóa, hai người lính bước vào tháo cùm cho nàng và đưa cho một bát lớn cháo nóng. Nàng đương vừa đói vừa khát, vừa bị nức-nội quần áo ướt đầm mồ hôi, lại khổ cái nạn muối, rệp đốt tít cả người... Nay được tháo cùm đưa ra ngồi chiếc ghế ngoài hè, tự thấy khoan - khoái dễ chịu lắm. Nhất là được ăn bát cháo nóng — mà, quái lạ! cháo tù mà nấu đủ cả gà luộc nắm sào, tôm he cua bể, cực kỳ là ngon! — Ăn xong bát cháo, càng thấy tâm-thần khoan-khoái dễ chịu... Nhưng nghĩ đến mẹ già tựa cửa, người yêu mất tăm, lại nghĩ đến cái thân phòng gấm đủ là, chỉ vì nặng tấm tình yêu mà đến nỗi phải đọa đầy vùi dập như hoa giữa đường... Bất giác mỗi thương tâm tủi phận ở đâu kéo đến đầy lòng như thác lũ mưa nguồn, hai hàng lệ thống tâm không biết từ đâu, tuôn rơi lã chã!...

Hai tên lính thấy nàng thồn thức khóc thầm, bèn lựa lời mơn man khuyên giải :

Cô-nương súc miệng rồi mau mau lên cụ lớn đòi. Bất tất phải sầu-tủi làm chi, phải biết. Cụ lớn thật có lòng thương-xót cô-nương lắm ! chẳng qua, trước mặt công chúng, bất đắc dĩ phải ra oai chiếu lệ đó thôi. Vừa rồi, chính bát cháo đem dâng cụ lớn soi, mà cụ lớn chuyển đem tặng cô nương đó !

Quyên nghi hoặc nghĩ thầm :

— Chắc bố con lão cáo già lại định dở thủ - đoạn bí - mật gì với mình đây ! Chớ những hạng « ăn thịt người không tanh » ấy, thì còn làm gì có lương-tâm nữa !

Nghĩ vậy bèn nghiêm sắc nói rằng :

— Muốn tra hỏi gì thì phải chờ lúc ban ngày ban mặt. Ta đây là một đứa thiếu - nữ ngây - thơ, không thể lên hầu quan trong khi đêm-hôm tăm-tối được.

Một mục-na-dòng, nấp đình đầu đây, thấy Quyên không chịu tuân lời bèn đơn đả chạy vào cười cười nói nói ; mà rằng :

— Cô nương nghĩ thế là phải. Nhưng đối với cụ lớn là chỗ cổ-giao với Lệnh-nghiêm, thì cô nương cứ lấy tình « bác cháu » mà lên hầu, ngại gì ! Nếu cô sợ tiếng thị - phi thì già này xin cùng đi với cô nương.

Thấy nói hợp lẽ, Quyên bèn khảng - khái theo lên sảnh-đường, thử xem giọng lưỡi kẻ kia ra sao, sẽ lại tìm cách đối phó.

Mục già đưa Quyên vào một phòng riêng, trang hoàng cực kỳ lịch-sự. Lão Phủ trông thấy Quyên liền đơn - đả mời ngồi, và cũng nói đại-khái khi nãy bất đắc dĩ mà phải giữ phép dè che mắt mọi người như thế... Thấy Quyên khép nép cảm ơn. Lão Phủ bèn sai tháo nốt siềng xích cho nàng, mà rằng :

— Tội cháu tuy nặng thật, nhưng cũng còn có cách cứu gỡ được, nếu cháu chịu nghe bác một lời. . .

Quyên mỉm cười nghĩ thầm :

— Ta biết mà ! Tất lão già thò ngón ich kỷ gì đấy ! Nếu có phải thế rồi bay sẽ biết tay cô-nương bay không phải là hạng người không thể bỡm-som được ! ...

Liếc nhìn thấy nàng mỉm cười, lão phủ đoán là nàng sẽ ưng thuận, bèn, chẳng dềnh-dang lời-thôi, nói thẳng ngay vào đầu đề, mà rằng :

— Cháu nay mồ-côi cha mẹ, một mình cô-khổ lênh-dênh, nghĩ thật tội-nhiệp ! ... Thôi thì, đã đến đây, cháu đừng nên ngưỡng-vọng đầu đầu nữa, nên ở luôn đây với bác cho vui ... Thằng Ấm nhà bác, tuy về người không được « bảnh trai » nhưng học hành khá mà tâm địa rất tốt. Tuy còn ít tuổi mà nó đã từng chủ-chương hai tờ báo và tạp-chí, tức là tờ báo « Ngựa miệng » và tạp chí « Cửi ai » đó ! Sở dĩ phải dùng đến cái huy-hiệu sâu thẳm ấy là vì : hễ tạp-chí ấy đã công - kích người nào thì người ấy sớm muộn tất phải chết ! Bất hạnh ở đời, kẻ ngu xuẩn thì rất nhiều mà bực thức - giả thì... thì... không có lấy được một mống ! Bởi vậy nên hai « cơ quan » ấy ra đời chưa được bao lâu thì bị tụi chấp chính vô học bắt phải đình bản ! mà lại « vĩnh viễn đình bản » mới cay chứ !

Không thể nín nhịn nổi nữa, nàng bỗng vùng phá lên cười một thôi giải, mà nghĩ thầm rằng :

— Trời ơi ! Thảo nào mà, một cặp mắt vô-phúc của mình đọc ngay phải tờ báo chó chết ấy ! Mình cứ bảo : cả tòa soạn nhà chúng nó là hạng người thế nào mà đến nỗi xuất bản một tờ báo thối điếc lỗ mũi người ta đến như thế ! Mỗi một đề-mục, mỗi một câu văn, khác nào như mỗi nhát thuồng đâm vào lỗ tai người ta ! ! Té ra giờ mình mới được biết « nhà học-giả » chủ chương nó, chính là cậu Ấm « vua Tụ » Thảo nào ! ...

Vì người ta không muốn nghe nữa, nàng bèn trực-tiết nói phắt ngay rằng :

— Tôi tự-tín là người vô tội dù tha hay không, là tùy ở lòng

quảng-dại của cụ lớn. Còn cậu ấm nọ dù hay ho tài giỏi đến đâu, cũng không can dự gì đến tôi. Tính tôi là người thích tự do, cụ lớn có quyền chặt đầu tôi được, chớ ép tôi ở lại đây được một ngày cũng không thể được.

Thấy nàng đối đáp một vẻ sỗ-sàng ngạo nghễ, lão Phủ cảm giận tím gan, nhưng vẫn cố giữ vẻ hòa-nhã khuyên dỗ mấy câu nữa, thấy vẫn không lay chuyển tấm lòng sắt đá của nàng. Bất giác lão bùng-bùng nổi giận, vỗ án thét rằng :

— Con ranh-con mất giậy này ! Ta đã hết lòng tác-phúc cho, đã không biết ơn, lại dám đối lại một cách sam-sura ngạo-ngược thế à ? Nếu vậy thì muốn chết cho chết ! Mai kia sẽ bị giải ra pháp trường xử-tử, bấy giờ mới biết xác nhà mày ! . . . Lính đâu ? lại siêng sách giải xuống trại giam cho ta !

Khi hai tay nàng đã bị khóa chặt rồi, Phủ quan bỗng trở mặt quát rằng :

— Con yêu quái kia ? đồ-đảng bay có mấy người ? và sào huyết ở đâu ? nếu không mau mau cung xưng ra, sẽ bị trọng hình khảo đả bây giờ !

Thấy nàng làm thinh không đáp, lão Phủ bèn sai vật cở nàng xuống, dùng roi đôi đánh thẳng cho một hồi hai chục. Thấy nàng vẫn trơ trơ như gỗ đá, ngài càng tức giận, bèn sai lấy côn lớn ra quyết đánh cho hai chục nữa, thử xem nàng có gan chịu nổi được nữa hay thôi ?

Bị những thứ hình-tấn nặng nề ấy, tưởng đến hạng trượng-phu lực-sĩ cũng bị máu rơi, thịt nát, không chịu nổi-sự đau-đớn, huống chi Quyên là một trang hồng-phấn nữ-lưu, mình hoa vóc liễu ! . . .

Vậy mà, lạ thay ! nàng cứ trơ như đá vững như đồng, cặp mắt ngạo-nghễ vẫn dương thao-láo, chẳng hề nhăn-nhó kêu van gì cả ! Thì ra, về môn nội-công, ngoại tấn, bấy lâu nàng đã tinh-diệu nhập thần. Trong khi bị khảo đả, nàng đã vận dụng nội-công khiến cho da thịt cứng rắn như sắt, tha-hồ đánh chán mỗi tay, nàng chẳng hề thấy đau đớn gì cả. . .

Đương khi ngọn cơn oan-nghiệt nện xuống mình nàng như mưa Thình-lình thấy đánh « rầm » một tiếng, hai cánh cửa sổ bật tung. Một người, mắt đeo mặt nạ, toàn thân mặc thứ quần áo màu đen, gọn - gàng nhanh nhẹn như con vượn, nhảy vọt đến trước mặt lão phủ, tuốt gươm rằng :

— Bao nhiêu câu chuyện khuất-khúc của lũ bay, ta đã rình nghe được hết cả rồi Ta thử hỏi ngươi : đây không phải công-đường, lại không phải buổi hậu, cơ sao bay được cây thể đông người, bắt nạt một người nữ - nhi cô nhược ? Bay đánh người ta mấy roi, mấy trượng, ta đã đếm rất kỹ rồi Bây giờ ta gặp việc không thể nói giải nhờ, chỉ hỏi nhà ngươi : một đảng thì mất đầu, một đảng phải nằm xuống cho ta đánh thử đủ số roi, trượng, mà lũ bay đã đánh đập người ta. Vậy mi bằng lòng đảng nào ? nói mau kẻo lưỡi gươm này khoa lên một cái thì rung đầu tóe máu cả sốc bây giờ . .

(Xem tiếp số sau)

BỎ THẬN

Vì thận kém, huyết sấu, nên thường thấy các đầu xương đau mỗi, nhất là xương sống, hai đầu gối, đêm nằm tâm thần bâng-hoảng (chiêm bao), có khi lại xuất tinh nữa. Đi đâu xa người mệt và thở)thỉnh-thoảng lại mắt hoa đầu váng. Vậy dùng ngay thuốc này sẽ khỏi hết các chứng ấy.

Thuốc chế công, phu, dùng toàn những vị đại bổ. Các người gia-thất vị thành, học nhiều làm công việc lắm, dùng thuốc này thấy tăng thêm sức khỏe. 1p00 một hộp 5p00 6 hộp.

Bán tại : BÌNH - HƯNG

67 phố Cửa-Nam Hanoi và ở khắp Đại-lý các tỉnh

Hồng-sơn-quần-Hiệp của Đông-Quang thuật. Nhà xuất bản ở 29 Rue des Oignons Hanoi là thứ tiểu thuyết rất hay, văn rất vui. Ai cũng nên đọc.

Imp. Lê - Cuong - Hanoi

*Certific exact 2000 ca:
Hanoi le 22-6-36
Li-cuong*